

[Simonsen.]

Der er i det hele, som jeg nævnte før, opnaaet fuld Enighed om Afgørelsen af alle Sager, og det er sket i en lang Række Samraad med den højtærede Minister. Udvalgsarbejdet har været meget omfattende, og det er en Selvfølge, at det har maattet blive langvarigt.

Med Hensyn til Ansøgningsfristen synes der at herske nogen Uklarhed. Jeg finder Anledning til at oplyse, at Andragender om Indfødsret bør være indsendt inden den 15. Maj, og denne Tidsfrist bør overholdes; der vil heller ikke i Udvalget ske Afgivelser derfra, i hvert Fald ikke i Almindelighed.

Fristen til at søge sig løst fra statsborgerlige Forpligtelser over for et andet Land, naar en Ansøger betingelsesvis har faaet Tilsagn om dansk Indfødsret, er foreslaaet forlænget fra 1 til ca. 2 Aar. I Betænkningen vil man finde en nærmere Redegørelse for, hvad det drejer sig om. Naar der gives betingelsesvis Indfødsret med en Frist til at søge sig løst fra Forpligtelser over for Hjemlandet, vil det sige, at hvis der ikke inden Fristens Udløb foreligger Bevis for, at saadan Løsning har fundet Sted, bortfalder Indfødsretten, og der maa da søges paa ny. Det foreslaas altsaa nu, at vedkommende faar 2 Aar til at søge Løsning udvirket.

Der er et andet Spørgsmaal, som har været berørt flere Gange inden for Udvalget; det er Spørgsmaalet om at blive bekendt med Erklæringer, der afgives over Andragender om Indfødsret. Herom vil jeg ligeledes henvise til Betænkningen, og jeg skal dertil kun knytte et Par Bemærkninger. Det foreslaas at indsætte en almindelig Bestemmelse om, at ingen har Krav paa at blive bekendt med Erklæringer, der er afgivet eller fremtidig afgives over Andragender om Indfødsret. En æret Kollega i det andet høje Ting har spurgt mig om, hvad der dermed sigtedes til, og om det foreslaaede ikke vilde betyde en Indskrænkning af Rigsdagsmænds Adgang til at søge Oplysninger vedrørende Indfødsretsager. Hertil mener jeg at kunne svare, at der ikke tilsigtes eller foretages nogen saadan Indskrænkning. Den Adgang, som Rigsdagsmænd har til enkeltvis at skaffe sig Oplysninger, skal jeg ikke indlade mig paa at definere juridisk. Det er vel saaledes, at denne Adgang nærmest er af politisk eller moralsk Art, hvad man nu vil sige. Om der er noget juridisk Grundlag for den enkelte Rigsdagsmand til at kræve Oplysninger, tør jeg ikke udtale mig om, men i

Praksis er der jo vid Adgang dertil, og den indskrænkes ikke. I hvert Fald, hvor der er Tale om Rigsdagsmænds Stilling som Medlemmer f. Eks. af Indfødsretsudvalget, er der ubegrænset Adgang til at faa alle de Oplysninger vedrørende de enkelte Ansøgere, som man ønsker; mig bekendt er der i alt Fald ingen Sinde lagt Hindringer i Vejen derfor, og denne Adgang bliver ogsaa benyttet i vid Udstrækning.

Der findes jo ikke nogen dansk Lov, hvorefter en Udlænding kan kræve at faa dansk Statsborgerret, naar han har opholdt sig her i Landet en kortere eller længere Aarrække og opført sig ordentligt. De enkelte Personer faar tildelt Indfødsret ved den aarlige Lov om Indfødsrets Meddelelse, men de paagældende har ikke nogen Ret til at sige: Nu har jeg opholdt mig her i Landet saa og saa mange Aar og opført mig ordentligt, nu kan jeg kræve at faa Indfødsret. Der synes imidlertid at herske adskillig Uklarhed i saa Henseende, og man kan støde paa mærkelige Forestillinger. Udvalget er saaledes blevet bekendt med, at Sagføreren for en Ansøger, som ikke var blevet optaget paa Forslaget, i et Brev har skrevet, at hvis vedkommende ikke blev optaget, vilde man se sig nødsaget til at henvende sig til en Folketingsmand om Sagen. Dette nyttede imidlertid ikke noget, der blev ikke i Udvalget taget synderligt Hensyn dertil, men det er betegnende for, hvorledes man ude omkring ser paa dette Forhold. Derfor mener jeg, det kan være rigtigt at understrege, at der ikke eksisterer en dansk Lov, hvorefter nogen kan kræve at faa Indfødsret. Naar Rigsdagen meddeler Ansøgere Indfødsret, sker det efter Bestemmelser, som man i Forvejen er blevet enig om at overholde, men der er intet i Vejen for, at Rigsdagen, naar den vil, kan fravige ogsaa disse Bestemmelser.

Jeg skal om den Ændring, jeg her har nævnt, kun tilføje, at der ikke dermed tilsigtes nogen som helst Indskrænkning af folkelig, demokratisk Kontrol med Administrationen. Det mener jeg maa være tilstrækkeligt betryggende, og samtlige Medlemmer af Udvalget har ogsaa været enige med den højtærede Minister om, at der ikke med Rette kunde gøres nogen Indvending imod at fastslaa en saadan Bestemmelse. Der tilsidesættes heller ikke nogen Ret for danske Statsborgere, idet de Folk, der i dette Tilfælde bliver Tale om, er Udlændinge, som ikke er naturaliseret.

Jeg skal med disse Ord anbefale de foreliggende Ændringsforslag og Lovfor-